SJORS

van de Rebellenclub

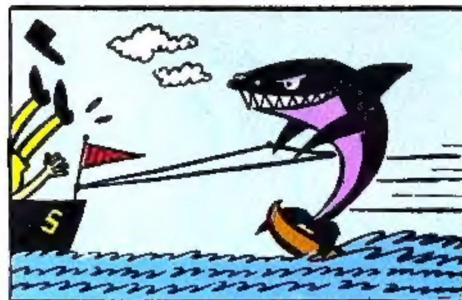
3 JUNI 1967
VERSCHIJNT
WEKELIJKS

Nr. 22

VAN ALLES WAT

BIJ DE VOORPLAAT

Kapitein Matthew Webb is als eerste het Kanaal tussen Dover en Calais overgezwommen en sedertdien hebben honderden zwemmers en zwemsters geprobeerd die afstand van drieëndertig kilometer zwemmend af te leggen. Een verslag over hun wederwaardigheden, hun pech of succes vind je op de bladzijden 14 en 15.

JULIET PROWSE

Filmster Juliet Prowse, bij ons bekend uit de televisieserie „Mona", viert op het ogenblik triomfen in de Amerikaanse stad Las Vegas, waar zij optreedt in de show „Sweet Charity". Juliet, die op zeventienjarige leeftijd vanuit Zuid-Afrika naar Londen kwam om ballet te studeren, werd afgewezen omdat ze te lang zou zijn voor het klassieke ballet. Ondanks die tegenslag heeft ze zich weten op te werken tot een internationaal beroemde ster, die in diverse films blijk heeft gegeven van haar grote danstalent.

„Voor mij is Sjors zó'n blad. Heb het lef eens om er anders over te denken!"

SCHEPEN

„Ik wou u vragen of u eens wat platen van schepen in Sjors wilt zetten, als het kan drie bladzijden vol."

Koos Vuyk, Nieuwenhoorn (Z.-H.).

Aan je wens wordt voldaan, Koos, alleen moet je een paar weken geduld hebben, want de tekenaar is nog bezig aan een serie schepenplaten. Maar ze komen en als alles volgens plan verloopt, blijft het zelfs niet bij drie bladzijden.

TREINEN

„Ik vind Sjors het beste blad dat er is. Alleen vind ik het jammer dat er maar zo weinig in staat over treinen."

Tjabele Heier, Utrecht.

Voor jou geldt precies hetzelfde antwoord als we hierboven aan Koos Vuyk gaven. Ook aan de treinen wordt gewerkt. Hoe vond je overigens de reportage over autoslaaptreinen in Sjors nummer 20?

MEISJES ZOEK

„Ik wil graag weten waar de meisjes van de Edelweissschool zijn gebleven." **Anneke Ossel, Emmen.**

Helaas, Anneke, ze zijn verdwenen. De verhalenserie over die Zwitserse kostschool is afgelopen. Als enige troost kunnen we dit zeggen: als de (Spaanse) tekenaar nog eens een verhaal over de Edelweissschool maakt, dan komt dat zonder mankeren in Sjors.

SCHEDELS

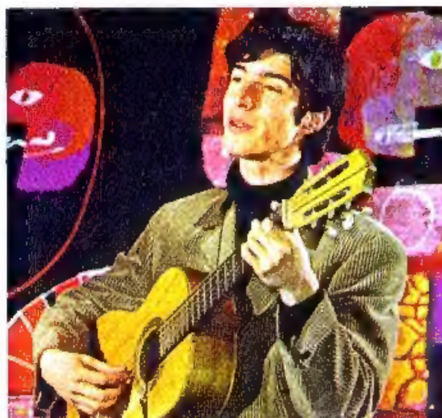
„U schrijft nu wel over auto's, vliegtuigen, postzegels enzovoort, maar zou u ook eens wat over schedels willen schrijven?"

Martin Drop, Hilversum.

Een moeilijke vraag, want we snappen niet helemaal precies wat je bedoeling is, Martin. Maar we hebben je intussen iets thuisgestuurd en misschien was dat wel wat je zocht.

MICK

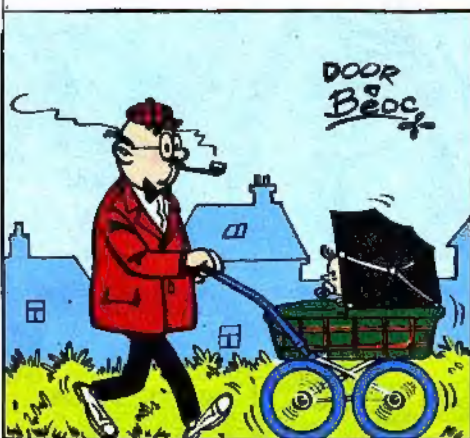
„Bedankt voor de foto van de Stones in Sjors nummer 13. Ik ben stapelgek op Mick Jagger; wilt u over hem nog eens een stukje schrijven? We hebben hier in Sliedrecht een fanclub van hem opgericht met eenentwintig leden." **Marion v. Sinttruije, Sliedrecht.** Mick en de Stones komen zeker weer eens aan de beurt, maar na de foto in Sjors nummer 13 moet je even geduld hebben, want er zijn nog zoveel andere sterren die ook recht hebben op een plaatsje in ons blad. Tussen haakjes: veel succes met de fanclub!

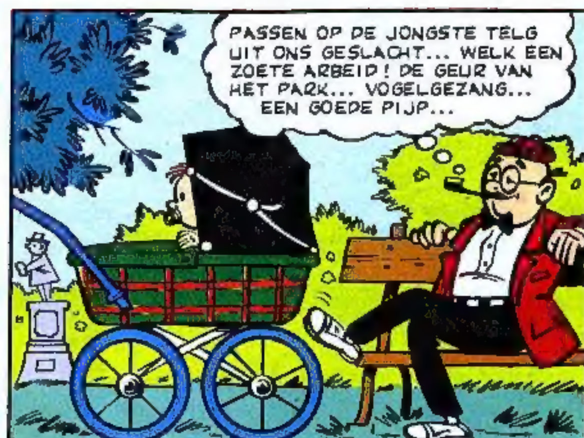

BOUDEWIJN

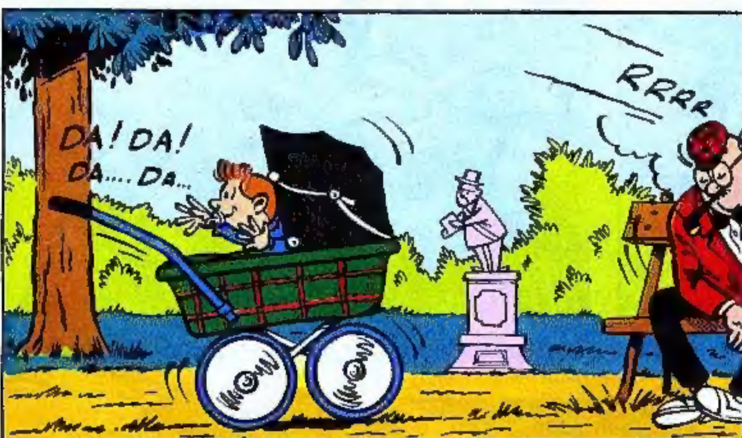
We hebben tientallen verzoeken binnen gekregen om een foto van Boudewijn de Groot. Voor alle fans van Boudewijn plaatsen we hierbij een kleurenfoto van hem.

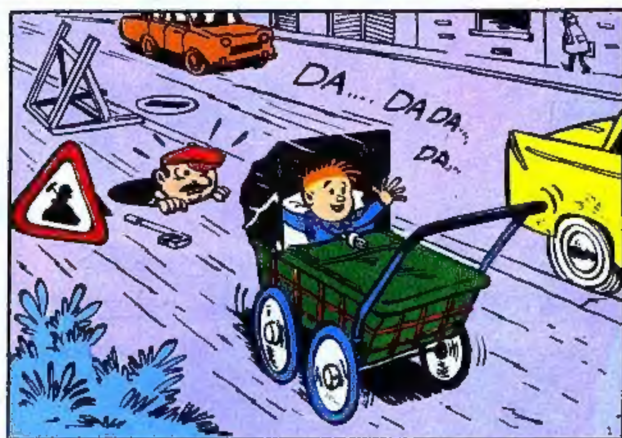
OOM DOUWE

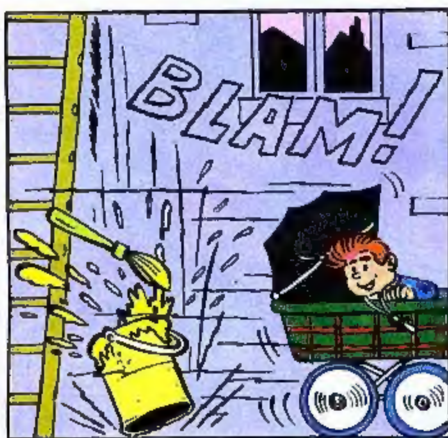

DOOR
Béoc

PASSEN OP DE JONGSTE TELG UIT ONS GESLACHT... WELK EEN ZOETE ARBEID! DE GEUR VAN HET PARK... VOGELGEZANG... EEN GOEDE PIJP...

RONK
RONK
RRR...

DA! DA!
DA.... DA...
RRRR

DA... DA DA...
DA...

BLAM!

Pidol

KIJK. DAT LIJKT MIJN BROERTJE WEL! VERSCHRIKKELIJK!
MAAR... OOM DOUWE ZOU TOCH OP HEM LETTEN?

ZOET MAAR, BROERTJE. IK BRENG JE TERUG NAAR HET PARK... NAAR OOM DOUWE.

AHA, IK SNAP HET AL. HIJ SLAAPT. OOK EEN MOOIE OPPAS!...
RONK
RONNK...

HEE... HÈ? WAT? IK HEB GESLAPEN... MAAR JIJ HOEFT NIET BANG TE ZIJN, HOOR! ZOLANG OOM DOUWE BIJ JE IS, KAN JE NIETS GEBEUREN...

DE SCHAT IN HET ZILVERMEER

TANTE FROLIC GAAT CORNEL ACHTERNA...

MAAR DE BANDIET LOOPT WAT HIJ KAN...

TANTE FROLIC BEVINDT ZICH IN DE VUURLIJN VAN OLD SHATTERHAND.

TANTE FROLIC! OPZIJ!

TANTE FROLIC SPRINGT OPZIJ.

TE LAAT. CORNEL IS IN HET BOS VERDWENEN.

TANTE FROLIC, JE HEBT TWEE ENORME STOMMITEITEN UITGEHAALD!

IK? LEG DAT EENS UIT!

TEN EERSTE LIEP JE IN MIJN VUURLIJN...

...EN WIE HEEFT DE DODE GEFOUILLEERD?
IK, MAAR HIJ HAD GEEN WAPENS.

HIJ HAD ER WEL EEN EN DIT IS HET RESULTAAT!

WAT EEN SUFFERD BEN IK! DIT VERGEEF IK MEZELF NOOIT!

WAT DOEN WE NU? GAAN WE HEN ACHTERNA?
MORGEN-OCHTEND.

WE BRENGEN ONZE GEVANGENEN NAAR JULLIE KAMP.

HET KAMP IS NIET VER.

HALVERWEGE...
BRAND!

ONS KAMP STAAT IN BRAND!

LANCE BARTONS AVONTUREN

DE BANNELING

VAN NIMMORAC

TEKST EN TEKENINGEN:

DWAZNAZGILS!!! U MOET UW VERZET OPGEVEN! UW VRIEND JACK ROSS IS ONZE GEVANGENE. HEM ZAL EEN SLECHT LOT TREFFEN, ALS U ZICH NIET OVERGEEFT!

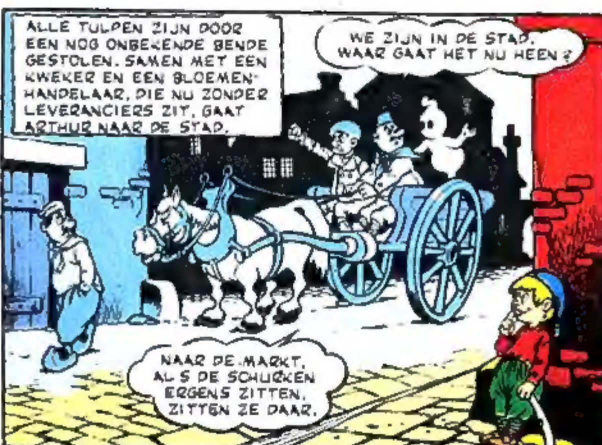
WAT NU! VAN ALLE KANTEN ZIJN ER WAPENS OP ONS GERICHT!

IK . . . KAN NIET MEER.

KOM MEE! WE MOETEN ONS VOORLOPIG GEWONNEN GEVEN . . .

ARTHUR

ALLE TULPEN ZIJN DOOR EEN NOG ONBEKENDE BENDE GESTOLEN. SAMEN MET EEN KWEKER EN EEN BLOEMEN-HANDELAAR, DIE NU ZONDER LEVERANCIERS ZIT, GAAT ARTHUR NAAR DE STAD.
WE ZIJN IN DE STAD. WAAR GAAT HET NU HEEN ?
NAAR DE MARKT. ALS DE SCHURKEN ERGENS ZITTEN, ZITTEN ZE DAAR.

MAAR OOK ARTHUR KAN NOG NIET VERMOEDEN, WAT HIER EIGENLIJK ALLEMAAL ACHTER STEEKT, WANT TEGELIJKERTIJD...
ZO, DOMKOPPEN, JULLIE BEWEREN, DAT ER NIET EEN TULP MEER IS. KOM HIER DAN EENS KIJKEN.

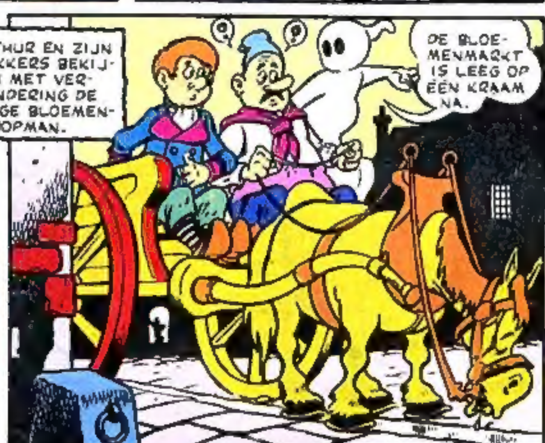
KIJK EENS OP HET MARKT-PLEIN ! EN WAT VERKOOPT MEN DAAR ? ...
!

DEZE TULPEN MOET U KOPEN MEVROUW. HET ZIJN DE MOOISTE...
MAAR ZE ZIJN WEL VRESELIJK DUUR. ER IS BIJNA GEEN AANVOER.

GEEN ZORGEN, BAAS. IK KEN MIJN VAK. IK ZAL DIE BRUTALE VLER-KEN EEN LESJE LEZEN...
WAT GA JE DOEN, VISSER ?

ARTHUR EN ZIJN MAKKERS BEKIJ-KEN MET VER-WONDERING DE ENIGE BLOEMEN-KOOPMAN.
DE BLOE-MENMARKT IS LEEG OP EEN KRAAM NA.

IK NEEM AAN DAT DIE COLLEGA ER WEL MEER VAN AF WEET.
HIJ ? ... DAT KAN NIET. IK KEN HEM...
HEE, DIE VENT DAAR KEN IK ER-GENS VAN. MAAR WAARVAN ? ...

IN DE MENING, DAT NIEMAND HEM IN DE GATEN HEEFT, STAPT VIS-SER NONCHALANT NAAR HET BLOE-MENSTALLETJE.

ALS U HEM KUNT VERTROUWEN WAAROM VRAAGT U HEM DAN NIET WAAR HIJ DIE TULPEN VAN DAAN HEEFT ?
WAAR HEB IK DIE KE-REL MEER GEZIEN ?

DIEZELFDE KEREL ZET EEN KOFFERTJE BIJ DE KOOPMAN NEER EN MAAKT DAT HIJ WEGKOMT.
WAT RUIKT HET HIER TOCH VREEMD !
HAHA ! VOOR ELKAAR ! NIEMAND HEEFT ME HER-KEND.

KIJK HEM RENNEN ! NU HERKEN IK HEM ! HIJ IS EEN VAN DIE KERELS DIE DE SLEUTEL VAN MIJN TULPEN-VELD KWAMEN STELEN !
!
!!
TOCH WEL ! WANT DE TULPENKWEKER HEEFT ALLES GE-ZIEN.

ARTHUR WIL TOESPRINGEN, MAAR TE LAAT... EEN GEWELDIGE KLAP WEER-KLINKT...
BROEMM

HET SPOOKJE ZONDER VREES

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

MENEER KWEL GELOOFT NIET ERG IN DE ARTISTIEKE KWALITEITEN VAN ZIJN LEERLINGEN.

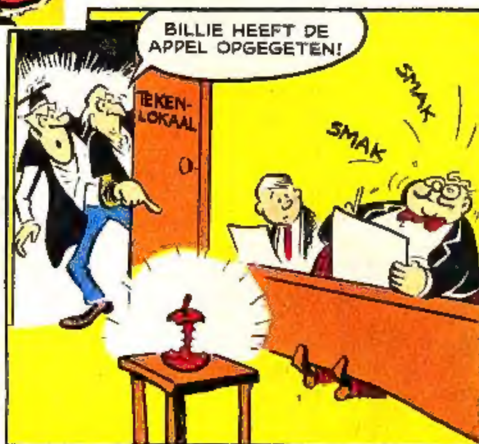

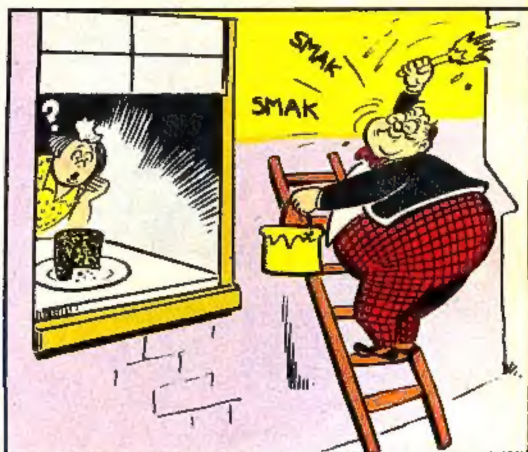

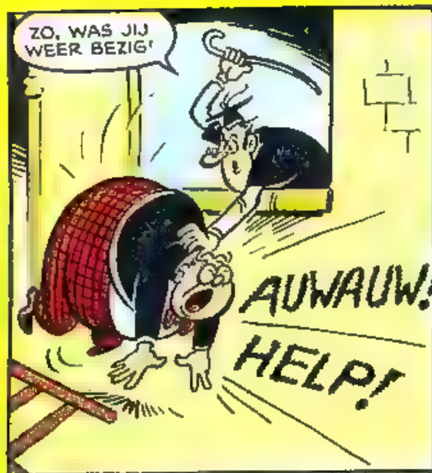

ZO, WAS JIJ WEER BEZIG!
AUWAUW! HELP!

VOOR STRAF MOET JE NU DE HELE SCHOOL SCHILDEREN. VOORUIT, AAN DE SLAG!
TJONGE, DAT WORDT WERKEN!

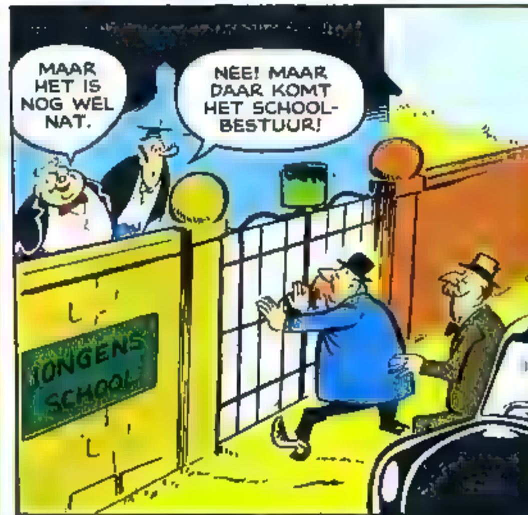

EVEN LATER LUISTERT BILLIE EEN TELEFOONGESPREK AF.
U SPREEKT MET HET SCHOOLBESTUUR. WE KOMEN DADELIJK MET TWEE MAN DE SCHOOL INSPECTEREN.
ZOALS U WILT, MENEER.

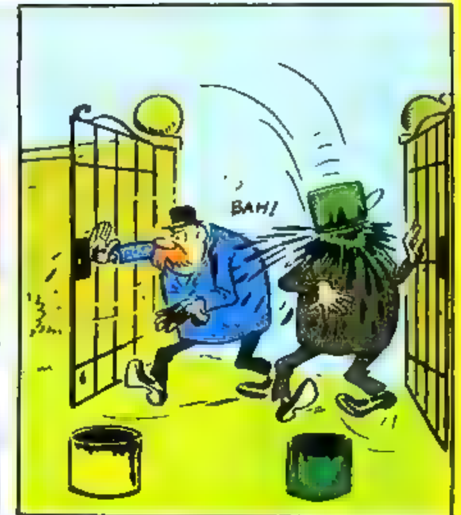

IK ZAL ZORGEN DAT ALLES GESCHILDERD IS, ALS ZE KOMEN. HAHA!

MAAKT U MAAR WAT LEKKERS KLAAR VOOR HET SCHOOLBESTUUR.
DAT IS ZO KLAAR, MENEER.
EETZAAL

HET SCHOOLBESTUUR ZAL TEVREDEN ZIJN OVER DIT SCHILDERWERK! WAT HEB JE NOG MEER GESCHILDERD, BILLIE?

HET TOEGANGSHEK. DAT TOONT WAT BETER, MENEER!

MAAR HET IS NOG WEL NAT.
NEE! MAAR DAAR KOMT HET SCHOOLBESTUUR!
JONGENS SCHOOL

BAH!

JE MOEST JE SCHAMEN, KWEL, DIE KINDEREN TE LEREN ZULKE GRAPJES MET ONS UIT TE HALEN.

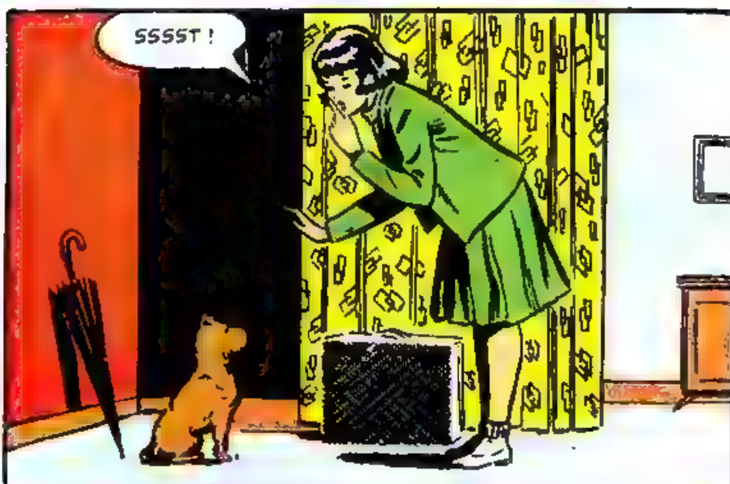

ALS ONZE KLEREN SCHOON ZIJN, MAG JE DE VERF VAN HET PAD BOENEN!
WAS-BENZINE

ZE HEBBEN HET ZO DRUK! IK ZAL DE EETZAAL ALVAST WAT OPRUIMEN.
EETZAAL
JAM

De avonturen van Susan

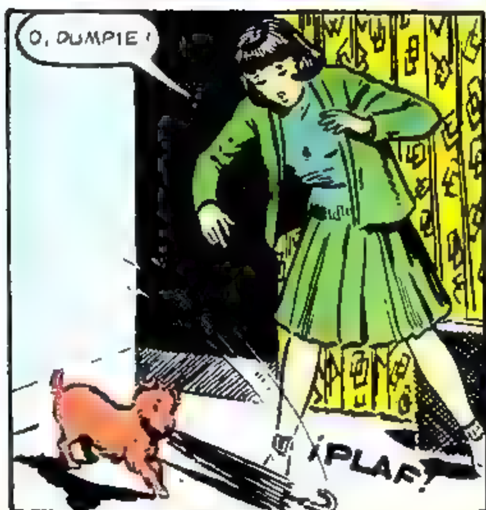

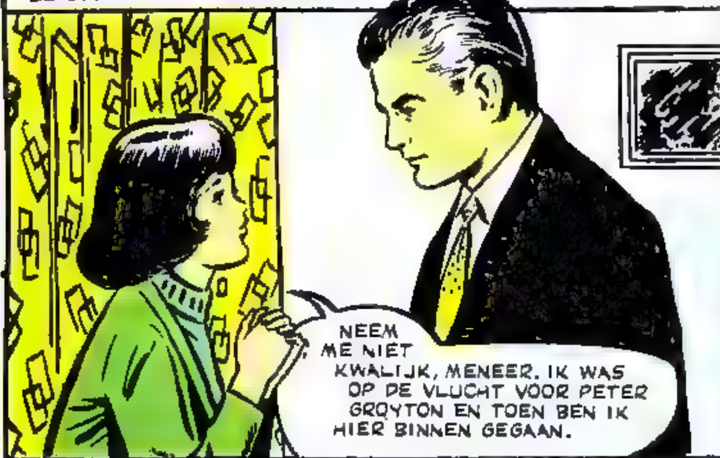

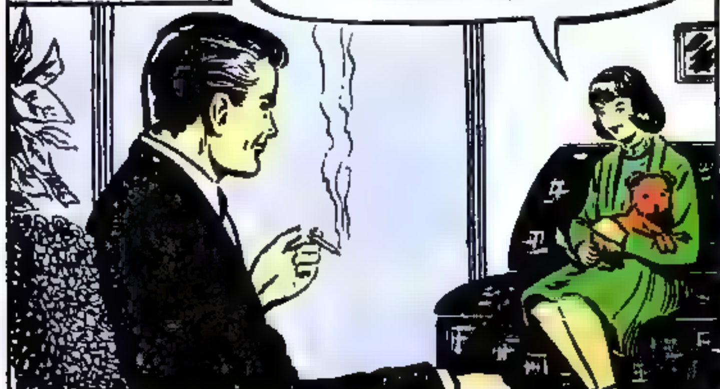

DE MAN WIL EEN AANTAL VRAGEN OP SUSAN AFVUREN, MAAR ZE GEEFT HEM DAARTOE GEEN KANS.
NEEM ME NIET KWALIJK, MENEER. IK WAS OP DE VLUCHT VOOR PETER GROYTON EN TOEN BEN IK HIER BINNEN GEGAAN.

HM. WIE IS DIE PETER GROYTON? EN WIE BEN JIJ EIGENLIJK?

SUSAN VERTELT HEM HET HELE VERHAAL...
DAT IS ALLES. ALS IK MIJN VADER MAAR KON VINDEN, DAN ZOU DEZE HELE REIS NIET VOOR NIETS GEWEEST ZIJN.

WEET U, MIJN VADER IS EEN EVEN GOEDE MUSICUS ALS U. IK HEB GEHOORD DAT HIJ IN NEW YORK IS, MAAR IK WEET ZIJN ADRES NIET EN DE STAD IS ZO GROOT.
© L.F.S.

DE MAN HEEFT MET BELANGSTELLING GELUISTERD EN ALS SUSAN DE NAAM VAN HAAR VADER NOEMT...
IK KEN HEM. IK WEET NIET WAAR HIJ WOONT, MAAR IK WEET DAT HIJ GESPEELD HEEFT IN EEN THEATER OP BROADWAY.
O, DAT IS GEWELDIG!

MIJN NAAM IS CHRISTIE. IK ZAL JE HELPEN BIJ HET ZOEKEN NAAR JE VADER.
DANK U, MENEER CHRISTIE. DAT IS ERG AARDIG VAN U.

INTUSSEN KUN JE HIER BLIJVEN WONEN. MIJN HUIS IS NIET GROOT, MAAR VOOR ONS TWEEËN IS ER PLAATS GENOEG.

INTUSSEN OP STRAAT...
ZE HEEFT HAAR TOEVLUCHT GEZOCHT BIJ EEN VAN DE BEWONERS VAN DIT GEBOUW. MORGEN KOM IK TERUG EN DAN ONTSNAPT ZE ME NIET MEER.

WAT IS PETER GROYTON VAN PLAN? DAAROVER HOOR JE DE VOLGENDE WEEK MEER.

De Kanaalzwemmerij

Dit is de Nederlandse zwemster Judith de Nijs. Bij het ter perse gaan van dit artikel vernamen wij dat zij deze zomer ook een poging zal doen het Kanaal over te zwemmen.

Deze foto uit 1959 (in het water Greta Anderson) geeft een goed idee van de eenzaamheid waarmee een Kanaalzwemmer te maken krijgt. De helikopter, met aan boord verslaggevers, is een aangename afwisseling en Greta wuift naar boven.

ELK jaar trekt een aantal mannen en vrouwen naar Dover of Calais, brandend van verlangen en energie. Na lang en intensief te hebben getraind, zich veel pleziertjes te hebben ontzegd en zo gezond mogelijk te hebben geleefd, stappen ze de zee in om te proberen zwemmend de overkant van het Kanaal te bereiken. Waarom men wil proberen het Kanaal over te zwemmen, valt moeilijk te zeggen. De zwemmers en zwemsters weten er zelf waarschijnlijk geen afdoende verklaring voor. Het is gewoon een uitdaging aan hun uithoudings- en prestatievermogen.

Matthew Webb was kapitein bij de Engelse marine. Al in zijn jeugd was zwemmen zijn grote hobby. Uren achtereen bracht hij in het water door en omdat hij daar geen nadelige gevolgen van ondervond, meende Webb dat een geoefend zwemmer na een intensieve training zeker tien uur aan één stuk zou kunnen zwemmen. De zwemsport stond in die dagen nog in de kinderschoenen en men verklaarde Webb dan ook voor gek. Hij trok er zich niets van aan en begon aan een lange en harde training. Nadat hij tijdens zo'n training eens bijna negen uur achtereen langs de Engelse kust had gezwommen, stond zijn besluit vast dat hij zou proberen van Dover naar Calais te zwemmen. Webb berekende dat hij voor de afstand van drieëndertig kilometer zestien uur nodig zou hebben.

Op 24 augustus 1875, 's middags om vier minuten voor één, ging Matthew Webb bij Dover de zee in. Tot aan de avond zwom hij met regelmatige slagen, at en dronk af en toe wat en vorderde uitstekend. Maar toen stak er een storm op. De mensen in de volgboot raadden Webb aan zijn poging te staken, bang als ze waren hem in de storm kwijt te raken. Maar Webb dacht er niet over om op te geven. Hij liet aan boord van het volgschip alle lichten ontsteken en bleef zo dicht mogelijk in de buurt, zodat men hem vanaf het schip kon blijven zien. Toen de dag aanbrak, drong men er weer op aan dat hij uit het water zou komen, maar hij weigerde. Tegen vijf uur in de ochtend kwam de Franse kust in zicht. Wat toen nog maar „even" leek, werd een kwestie van nog bijna zes uur zwemmen. Om iets over half elf strompelde kapitein Webb het strand bij Calais op, uitgeput, maar gelukkig en voldaan. Hij had eenentwintig en een half uur onafgebroken in zee gelegen.

Het duurde tot 1911 voordat de prestatie van Matthew Webb werd geëvenaard. Het was opnieuw een Engelsman, Thomas Burgess, die erin slaagde het Kanaal over te zwemmen. Hij deed er ruim een uur langer over dan Webb.

De eerste vrouw die over het Kanaal zwom, was de Amerikaanse Gertrude

Zo gaat een Kanaalzwemmer/ster te water. Hier de befaamde Greta Anderson bij haar start in Folkestone in 1965. De dikke vetlaag dient als bescherming voor de huid en ter bestrijding van de koude.

Ederle Nadat ze al verschillende keren successen op zwemgebied had geboekt, besloot ze in 1925 een poging te wagen het Kanaal over te zwemmen. Ze was toen achttien jaar oud. Op 18 augustus van dat jaar sprong ze van de Franse kust in zee en begon aan de moeilijke opgave. Nadat ze na ongeveer negen uur zwemmen driekwart van de afstand had afgelegd, sloeg er een grote golf over haar heen, waardoor ze veel zeewater binnenkreeg. Ze kreeg het benauwd en proestte het uit. Ze stopte om op adem te komen. Aan boord van de volgboot dacht men dat ze in moeilijkheden was geraakt Iemand sprong in het water, greep haar beet, sleepte haar naar de boot en daarmee was het afgelopen, want Gertrude werd gediskwalificeerd. Een Kanaalzwemmer mag de volgboot zelfs niet eventjes aanraken. Ze had echter niet aan opgeven gedacht en snikkend van verdriet en teleurstelling liet ze zich aan boord hijsen.

Het jaar daarop probeerde Gertrude het weer Op 6 augustus, 's morgens om tien over zeven, dook ze bij Kaap Gris-Nez in Frankrijk in zee. Naarmate ze vorderde, werd de wind sterker en de zee ruwer. Tegen het eind van de middag was de wind veranderd in storm. Haar trainer en de kapitein van de Franse sleepboot, die haar vergezelden, smeekten haar om op te geven. Gertrude weigerde en zette door. Toen ze 's avonds om half tien het Engelse strand opliep, werd ze verwelkomd door de claxons van honderden auto's. Ze had de geweldige prestatie geleverd het Kanaal in veertien en een half uur over te zwemmen, sneller dan een van de mannen voor haar had gedaan. De overwinning eiste ook een zware tol van haar; ze werd als gevolg van de Kanaalzwemmerij later geheel doof

Haar voorbeeld inspireerde velen, maar de Kanaalzwemmerij kwam pas tot grote bloei na de tweede wereldoorlog. Het Britse dagblad *Daily Mail* loofde geldprijzen uit voor de beste prestaties.

Degenen onder onze lezers die belangstelling hebben voor de zwemmerij, kunnen we meedelen dat we binnenkort in Sjors een artikel hopen te brengen over de Nederlandse lange-afstandzwemmer Herman Willemse.

Toen kreeg de Kanaalzwemmerij ook meer een wedstrijdkarakter.

De eerste Nederlandse zwemmer die erin slaagde van Frankrijk naar Engeland te zwemmen, was Jan van Hensbergen (1951). Na 1952 zijn er meer dan honderd geslaagde pogingen ondernomen, zowel van Engeland naar Frankrijk als omgekeerd. De reden van dit succes ligt onder andere in het feit dat de zwemmers en zwemsters lichamelijk beter in conditie waren dan voorheen. Ook wist men nu meer over getijden en stromingen, die vooral in het Kanaal berucht zijn, en raakte men steeds beter geïnformeerd over de verwachte weersgesteldheid. Dit neemt echter niet weg dat er tot op dit ogenblik bijna achthonderd pogingen zijn gedaan die op een mislukking uitliepen.

Mary Kok was de eerste Nederlandse zwemster die in 1960 het Kanaal van Frankrijk naar Engeland over zwom. Mary was ontzettend bang voor dieren in het water en daardoor heeft ze bijna opgegeven. Tijdens haar zwemtocht zag ze opeens iets roods dichterbij komen. Ze dacht dat het een dier was en gilde van angst. Vanuit de volgboot verzekerde men haar dat het niets te betekenen had en dat het zeker geen dier was. Later bleek het een vuurrode boei te zijn, die was afgedreven. Vijfhonderd meter uit de Engelse kust kwam ze in een school kwallen terecht. Ze was als het ware verlamd en kon geen slag meer zwemmen. Als men haar vanuit de volgboot toen niet had opgezweept en aangemoedigd, had ze opgegeven. Nu zette ze door en na twaalf uur zwemmen was het haar gelukt het Kanaal te overwinnen.

Slechts twee zwemmers zijn er tot nu toe in geslaagd het Kanaal in één ruk in beide richtingen over te zwemmen. De eerste was de Argentijn Antonio Abertondo, hij deed er drieënveertig uur en tien minuten over. De tweede, die precies dezelfde tijden boekte, was de Amerikaan Ted Erikson. Nadat de bekende Deens-Amerikaanse lange-afstandzwemster Greta Anderson dit al in 1959 en in 1964 had geprobeerd, heeft ze in 1965 een nieuwe poging gewaagd het Kanaal in beide richtingen over te steken. Ook dit keer lukte het niet. De eerste die zwemmend onder water van Frankrijk naar Engeland overstak, was in 1962 de Amerikaan Fred Balsasare. In een kikvorspak en met zuurstofflessen op zijn rug deed hij er achttien uur en negenenvijftig minuten over.

Van Frankrijk naar Engeland was in 1961 met tien uur en vijfendertig minuten Brojen Das uit Pakistan de snelste. Van Engeland naar Frankrijk, wat volgens Kanaalzwemmers moeilijker is dan omgekeerd, staat het record op naam van de Amerikaan Helge Jenssen met tien uur en drieëntwintig minuten.

De jongste deelneemsters aan de Kanaalzwemmerij waren Margaret White en de Canadese Claudia McPherson. De eerste zwom in 1961 in vijftien uur en acht minuten van Frankrijk naar Engeland. Claudia McPherson deed hetzelfde in 1963 en had er zeventien uur voor nodig. Beiden waren toen zeventien jaar oud

De Engelse miljonair Billy Butlin, die hotels en vakantiekampen exploiteert, is na de *Daily Mail* de Kanaalzwemmerij gaan organiseren. In 1959 is hij hiermee echter gestopt en zijn er geen wedstrijden meer gehouden. De zwemsters en zwemmers moesten nu alle onkosten zelf betalen, als tenminste niet een krant, een firma of een filmmaatschappij dit deed. En Kanaalzwemmen is duur, want een al of niet geslaagde poging kost zeker drieduizend gulden. Behalve reis- en verblijfkosten en de kosten voor de uitrusting moet men de volgboot betalen. Bemand met ervaren mensen kost zo'n boot tussen de twaalf- en vijftienhonderd gulden. Een schip met radar aan boord (waardoor men precies kan bepalen waar men zich bevindt) kost twee en een half duizend gulden. Aan boord van dit schip vaart altijd een waarnemer mee van de *International Channel Swimming Association* uit Dover, die erop toeziet dat de reglementen strikt worden nagekomen. Deze waarnemer kost tachtig gulden. Desondanks zijn er ieder jaar weer zwemmers en zwemsters, die zich moedig in het Kanaal begeven in de hoop de overkant te halen. Ook dit jaar weer. Naar wij bij het ter perse gaan van dit nummer vernamen zal deze zomer de bekende Nederlandse lange-afstandzwemster Judith de Nijs eveneens van de partij zijn.

Aad van Vlaardingen

Jan van Hensbergen was de eerste Nederlander die erin slaagde van Frankrijk naar Engeland te zwemmen. Dat gebeurde in 1951

Esther Ofarim

Esther Ofarim hoeven we nauwelijks meer voor te stellen, want iedereen kent haar en haar prachtige, gevoelige stem. Esther, die in een kibboets in Israël is geboren, is haar carrière begonnen met het zingen van Israëlische liedjes, waarbij haar man Abraham haar op de gitaar begeleidde. Later hebben ze hun repertoire uitgebreid met vele Engelse, Franse, Duitse en Italiaanse songs en hiermee hebben ze de wereld van de internationale showbusiness veroverd. Esther heeft een schitterende, gave stem, waarmee ze in de hele wereld roem heeft geoogst. Op het ogenblik treden ze zowel als duo als ieder apart op, maar de naam Ofarim heeft overal nog dezelfde, vertrouwde klank.

TOP! IK TEKEN VOOR

TINA

EUROPEES WEEKBLAD
* VOOR MEISJES *

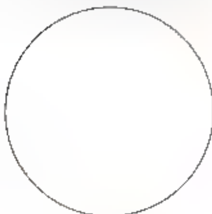
IK BETAAL

☐ per week (ƒ 0.40)
TINA komt per bezorger en moet aan de bezorger worden betaald

☐ per kwartaal 13 nrs (ƒ 5.20)
TINA komt per bezorger post
(doorhalen wat niet verlangd wordt)
Voor de betaling ontvangt u een stortings/overschrijvingskaart

antwoordkaart

KAN ONGEFRANKEERD
WORDEN VERZONDEN

machtiging nr. 403

TINA * TINA * TINA * TINA * TINA * TINA * TINA * TINA * TINA * TINA *

NAAM ____________________
ADRES ____________________
PLAATS: ____________________ PROV.: __________

Handtekening vader of moeder

Deze kaart meegeven aan uw bezorger of (ongefrankeerd) op de post doen

HAARLEM

TINA - Nassauplein 3 - Haarlem

TINA * TINA * TINA * TINA * TINA *

TINA

EUROPEES WEEKBLAD
*** VOOR MEISJES ***

TINA * TINA * TINA * TINA * TINA *

elke week de nieuwste
BARBIE-MODE

elke week stripverhaal waarin Barbie de rol van tienermodel speelt

Iedereen heeft kans op één van de 500 GRATIS Barbiepoppen

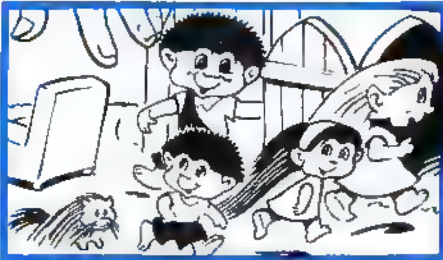
TWEE MEISJES
OP HET EILAND KAKETOE

WAGENS KOERS WEST

TINA

EUROPEES WEEKBLAD
* VOOR MEISJES *

DE TROLLEN
OP HET OORLOGSPAD

* TINA * TINA * TINA * TINA *

TINA * TINA * TINA * TINA * TINA * TINA * TINA * TINA * TINA

Engeland

Frankrijk

Italië

Duitsland

TINA

EUROPEES WEEKBLAD
* VOOR MEISJES *

nu óók in NEDERLAND

TINA * TINA * TINA * TINA * TINA * TINA * TINA * TINA * TINA

Sjors

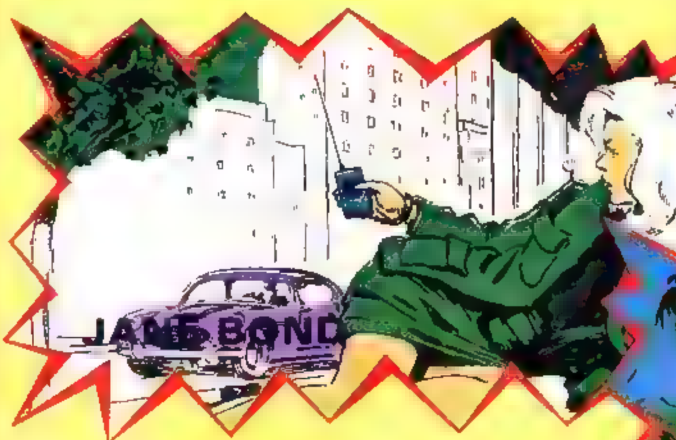
NIEUW!

NEW!
NOUVEAU!
NEU!
NUOVO!
NYTT!

TINA

EUROPEES WEEKBLAD VOOR MEISJES

**Magazine vol spanning en romantiek.
Verschijnt in Engeland, Frankrijk, Duitsland, Italië, Zweden.
Nu ook in Nederland en België.**

Geheim agente nr. 1. Knap, blond, niet voor de poes (met eigen straalvliegtuig). Bendeleden beven als zij order krijgt ontvoerde geleerde op te sporen.

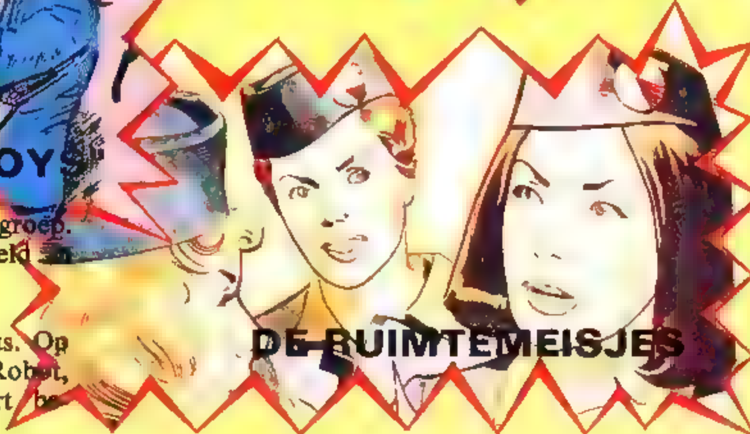
Op jacht naar schat in oud galjoen. Maar... niets ontziende schurken liggen op de loer. Ademstokkende achtervolgingen onder water.

Winkelmeisje Jackie sluit zich aan bij popgroep. Wordt zangeres. Verhaal van deze tijd verteld in Jackies eigen woorden.

Sally, Fran en Kathy als stewardess naar Venus. Op station „Maan" stapt prinses aan boord. Robot, bestuurd door duistere machten, overmeestert bemanning. Om prinses in handen te krijgen.

Voor Nederland: weekabonnement 40 cent, kwartaalabonnement (13 nrs.) f 5.20. Losse nummers 50 cent. N.V. Uitgeverij De Spaarnestad, Nassauplein 3, Haarlem.

Voor België: prijs 7 F. Verdeler N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen 1. Verkrijgbaar bij onze verkopers, de boek- en dagbladhandel.

Brett MacDonald doet mee aan een verkenningsexpeditie in het wilde westen. Op een dag wordt hij aangevallen door een stinkdier Nog dagenlang wordt hij vanwege het „geurtje" geplaagd.

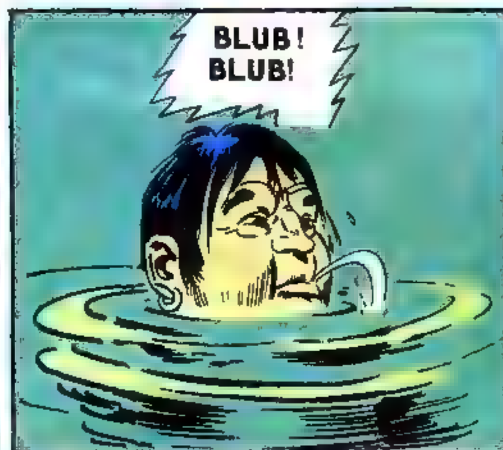
BESTEMMING

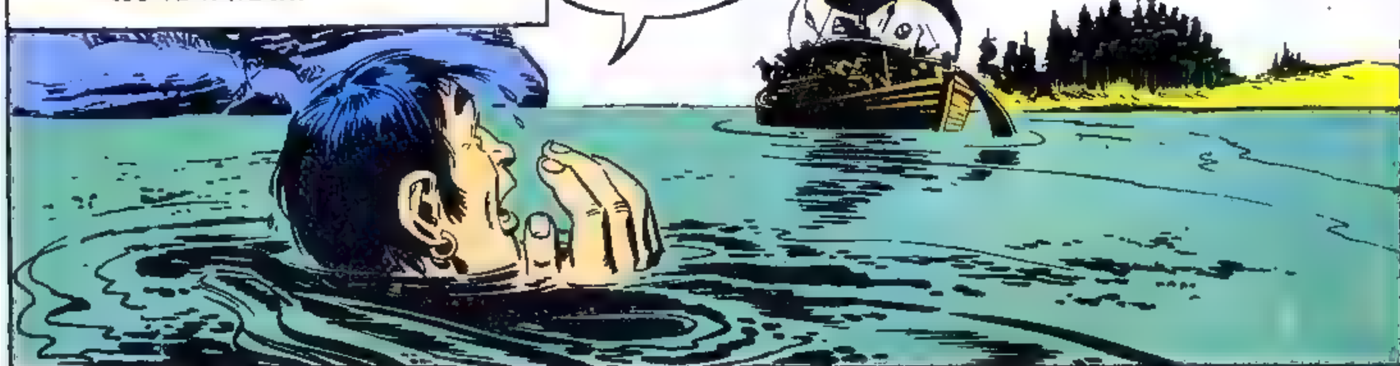
ONBEKEND

MAAR DE ANDER IS NOG NIET BUITEN GEVECHT...

HIER, PAK AAN!

KLUNK

TERWIJL MEN ER AAN BOORD LUSTIG OP LOS BLIJFT SLAAN, LIGT TIMONE ALTIJD NOG TE WATER...
HEE, HAAL ME ERUIT!
© I.F.S.

TERUGKEREND VAN EEN VERKENNINGSTOCHT ZIEN LEWIS EN CLARK STOMVERBAASD HET SCHIP WEGDRIJVEN...
DAAR KLOPT IETS NIET, CLARK!

WE MOETEN HET SCHIP ZIEN TE EN TEREN.

ER IS VERDIKKEME GEEN MENS, DIE AAN TIMONE DENKT...

HELP EENS EEN HANDJE MET KEREN!

MAAR DAN LOOPT HET SCHIP ONDER VEEL GEKRAAK OP EEN ZANDBANK.

DAT STELLETJE GEKKEN HEBBEN HET SCHIP LATEN STRANDEN!
WE GAAN EENS KIJKEN!

Het geheim van de grot

15

door Ruth Park
tekeningen Jean Sidobre

KORTE INHOUD: Dunk en Brownie wonen op een vervallen boerderij in Nieuw-Zeeland, die hun vader geërfd heeft van hun oudoom Angus. Volgens oom Angus moet er op of bij de boerderij een schat te vinden zijn. De kinderen ontmoeten Tom te Taniwha, een Maori-jongen, en zijn oude grootmoeder, die de boerderij wil kopen. Ze ontdekten een onderaards grottencomplex en gaan op onderzoek uit. In de grotten vinden ze aanwijzingen dat oom Angus hier vaak is geweest. Ze ontmoeten er Tom en gaan gedrieën verder. Zo komen ze bij een reusachtig beeld, de wachter genaamd, en ontdekken een grote kano, die stamt uit de tijd van de oude Maori's, Toms voorouders. Dan zien ze via een gat in de rotswand de zon.

HOOFDSTUK XVI

„Kijk uit voor de stekelige struiken," riep Tom.

„Kan me niets schelen," riep Dunk terug. „Ik ben helemaal gek van plezier dat ik weer daglicht zie. Jongens, jongens, wat een weelde: daglicht! En ik ruik de zon, de warme aarde, de rotsen. Ik geloof dat dit nog heerlijker is dan het fijnste diner."

„Alsjeblieft, jongen, wees niet zo wreed om over eten te praten," lachte Tom. „Heb een beetje medelijden met je uitgehongerde lotgenoten. Zie je al iets van de omgeving?"

Dunk was erin geslaagd een gat in de oerwoudplantengroei te maken. Hij wurmde zich door de struiken en planten. Tom en Brownie hoorden hem steeds kreten van pijn slaken als hij zijn handen en knieën openhaalde aan de stekels en scherpe rotsstenen. Eindelijk schreeuwde hij triomfantelijk: „Zonlicht, ik zie de zon!"

Brownie zuchtte van opluchting. „O, wat ben ik blij," zei ze zacht. „O, Tom, ik sta gewoon te trillen op mijn benen van geluk. Weet je, ik dacht gisteravond dat we nooit meer uit die grotten zouden komen."

„Nou, ik vind dat je je dapper hebt gedragen, Brownie," zei Tom prijzend. „En ik verzeker je dat niemand van de Maori's jou of Dunk ooit zal vergeten."

„Jullie moeten maar een standbeeld voor ons oprichten," giechelde Brownie. Maar toch voelde ze zich erg vereerd door de lovende woorden van Tom. Ze zat op de grond en leunde tegen de muur. Lachend keek ze op naar haar Maori-vriend.

„In afwachting van het standbeeld zal ik een lied voor je maken," zei Tom. Toen begon hij met zijn melodieuze stem te zingen:

„Wat moeten we doen met het lichtharige meisje van overzee?
We zullen haar versieren met de rode veren van de papegaai.
Ook nemen we jadestenen en parels voor haar mee.
En wat van ons is, is ook van haar, ja, ja."

Verder kwam Tom niet met de verbastering van het oude Maori-lied.

Dunks stem kwam van boven hun hoofden: „Tom, we hebben weliswaar de buitenwereld bereikt, maar we zitten halverwege een steile rots. We kunnen niet weg."

„Weet je dat zeker?"

„Nou, of ik dat zeker weet. We zitten op die rots tegenover jullie boerderij. Ik kan jullie huis zien."

„Bah," riep Tom uit, „dan zijn we dus nog geen stap verder. Wat een pech."

„Ik heb een prettig bericht voor je," zei Brownie lachend. „Hoewel we niet weg kunnen komen door deze uitgang, is het in elk geval jouw uitgang, want hij ligt op jullie land. En deze grot is dus ook jouw grot. Je hoeft nu helemaal niet meer bang te zijn dat vader er toeristen zal toelaten."

„Dat was ik toch niet, hoor," antwoordde Tom. „Na wat ik van jullie over jullie vader heb gehoord, heb ik het volste vertrouwen in hem. Maar, Dunk, weet je nu wel zeker dat we niet ergens langs de rots omlaag kunnen klauteren?"

„Nee, jongen, het is gewoon een rechte muur. Ik geloof dat hij zelfs naar onderen inloopt. En er zijn ook geen klimplanten om langs te klimmen. Dit vertel ik je maar voor het geval je voor Tarzan zou willen spelen."

„Ik maak me echt geen zorgen meer," zei Brownie vrolijk. „Er is een opening, dus we kunnen roepen. Er zal heus wel iemand zijn die ons hoort. Dat kan kort of lang duren, maar horen zullen ze ons."

„Alles goed en wel," zei Dunk verontwaardigd. „Maar als het lang duurt is het voor mij te laat. Ik ga beslist dood van de honger."

Ondanks het sombere beeld dat Dunk van de situatie had gegeven, nam Tom een aanloop en sprong zo hoog, dat hij aan de rand kwam te hangen. Hij trok zich op om zelf hun positie te bekijken. Dunk had gelijk gehad. Het was onmogelijk om langs de rots naar beneden te komen.

„Ik begrijp wat er is gebeurd," zei hij. „Heel lang geleden moet hier een heuvel zijn geweest, die door een aardverschuiving of zo is verdwenen. De kale, steile rots die overbleef, is in de loop der tijden met struiken en klimplanten begroeid. In het lied dat ik zoëven heb gezongen, staat toch: . . .werd zij door duizend strijders de groene heuvel opgedragen. Nu begrijp ik ook waarom de latere Maori's de geheime grot met de kano nooit meer hebben kunnen vinden."

„Ja, ja," viel Brownie Tom haastig in de rede, „ik vind het heel leuk dat je probeert achter de geheimen van het verleden te komen maar zou je dat niet liever later doen? We moeten nu proberen naar de bewoonde wereld te komen. Mijn arme broer Dunk. . ."

„Van je hela, hola, houd er de moed maar in," zong Dunk opeens. „Jongens, jullie vergeten iets. . . denk eens aan de pijltjes, die mijn dappere oudoom Angus in die grot met de schorpioenen heeft aangebracht!"

„Die schorpioenen heten weta's," corrigeerde Tom. „Dat is iets heel anders."

„Zoveel maakt het niet uit," zei Brownie, terwijl er weer een rilling over haar rug liep. „Het zijn allemaal griezels van beesten. Maar Dunk heeft gelijk: we konden op dat punt twee kanten uit. Ik ben er helemaal voor om terug te gaan en de andere kant te proberen."

„En ik," riep Dunk uit. „Misschien vinden we een uitgang, die een stuk lager en gunstiger ligt dan deze."

Ze staken de stormlamp weer aan, die nu nog maar heel laag met een geel vlammetje brandde, en verlieten de grot met de *Zeejager* en de overblijfselen van de oude Maori's. Nu de opwinding van hun grote vondst voorbij was, voelden ze zich alle drie uitgeput. Brownies enkel was weer opgezwollen en Dunk was bang dat hij zou flauwvallen van de honger. Tom sprak geen woord en keek somber voor zich uit.

Als drie vogelverschrikkers, in gehavende kleren en van top tot teen bemodderd, liepen ze langs de wachter naar de plaats waar oudoom Angus zijn tekens op de muur had gezet.

„Wat een enorm dappere kerel was die oude Mackenzie," zei Tom. „Dat hij helemaal alleen deze grotten heeft onderzocht, zonder dat iemand er iets van wist. Hij had kunnen verdwalen, hij had in een afgrond kunnen vallen of zijn been kunnen breken. Dan was hij verloren geweest. Niemand was hem hier gaan zoeken."

„Ik denk dat hij een avontuurlijke geest had," zei Brownie. „Zonder de grotten had hij maar een eenzaam, saai bestaan gehad."

„Maar jullie vergeten Chicken," zei Dunk verontwaardigd. „Chicken is een fijne hond."

„Dat is waar," vond Tom, „maar een hond blijft toch altijd een hond. Je kunt tegen een hond praten, maar je krijgt geen antwoord. Het spijt me toch zo verschrikkelijk dat wij zo'n hekel aan jullie oom hadden. We hebben hem groot onrecht aangedaan. En niemand wilde op zijn boerderij werken vanwege het afschuwelijke geluid. Iedereen vond hem een tamelijk vreemd heerschap. Nu blijkt dat hij een dappere man is geweest."

Brownie haalde haar schouders op. „Nou ja, ik zou daar maar niet over piekeren, Tom. Je hebt ons immers ook verteld dat oom Angus geen Maori op zijn land duldde. Waarschijnlijk wilde hij de grotten voor zichzelf hebben, tot hij helemaal klaar was met zijn onderzoekingen."

Glimlachend zei Tom: „Er is nu in elk geval een wapenstilstand tussen de Mackenzies en de Te Taniwha's."

„Hier zijn de pijlen," riep Dunk, die de twee anderen iets voor was. Zijn stem klonk mat, maar hij was ook zo verschrikkelijk moe. Tom zag dat Dunks gezicht lijkwit was onder de modder die het bedekte. Zijn ogen schenen uit zijn hoofd te puilen. Vriendelijk zei Tom: „Je bent aan het eind van je krachten, beste vriend. Zal ik je op mijn rug nemen?"

„Ben je helemaal mal?" riep Dunk verontwaardigd. „Ik ben al twaalf jaar!"

„Ja, maar ik ben al bijna zestien," wierp Tom tegen. „Vooruit, jò, probeer je niet groot te houden. Je gaat op mijn rug zitten en je houdt verder je kiezen op elkaar. Begrepen?"

Steunend gehoorzaamde Dunk zijn grote Maori-vriend. Een paar keer opende hij zijn mond om te protesteren, maar toen viel hij in slaap.

„Hij is helemaal over zijn toeren," zei Brownie medelijdend. Hinkend volgde zij Tom door de nieuwe gang, die nauw was. De grond was gelukkig vlak en de gang was zo hoog, dat ze rechtop konden lopen. Nergens waren druipsteenformaties te bekennen en het machtige geluid van de waterval klonk hier nog maar als een zacht geruis.

Opeens begon Brownie zacht te grinniken. „De Browniewaterval, stel je voor! Het klinkt belachelijk. Die malle waterval." Maar meteen bedacht ze dat zijzelf mal was, omdat ze zo liep te lachen. Er viel niets te lachen. Hun toestand was om te huilen. En zij lachte alleen maar om te voorkomen dat ze in tranen zou uitbarsten. Ze had het — zoals volwassenen dat noemen — op haar zenuwen.

Plotseling bleef Tom staan. Hij hield zijn hoofd schuin, alsof hij naar iets luisterde.

„Wat is er, Tom?"

„Ik zou bijna zweren dat ik iemand hoorde praten."

Brownie luisterde nu ook aandachtig. Het enige dat ze hoorde was het geruis van de waterval.

„Ik vrees dat jij het nu ook op je zenuwen begint te krijgen, Tom."

„Misschien heb je gelijk. Ach, het is niet te verwonderen. Heb je er al eens bij stilgestaan dat wij anderhalve dag plus een nacht in de grotten rondscharrelen?"

„Ik geloof dat we even moeten gaan zitten uithuilen, Tom," zei Brownie zuchtend. „Daar knappen we misschien een beetje van op."

Tom gaf Brownie een duwtje. „Stil, ik hoor weer die stem! Het is een man."

Met wijd opengesperde ogen staarden ze elkaar aan. „O, Tom," fluisterde Brownie, „zullen ze ons aan het zoeken zijn?"

„Sssst, luister!"

Er klonk gemompel van stemmen ergens achter de muur van de gang. Het waren mannenstemmen. Tom begon te roepen: „Hallo, hééé, hallo, wij zitten hier!"

Met een kreet van schrik werd Dunk wakker. In zijn opgewondenheid liet Tom hem met een plof op de grond vallen. Met zijn ogen knipperend keek Dunk omhoog. Hij stond op het punt in tranen uit te barsten. Weer schreeuwde Tom: „Wij zitten hier! Hééé, wie zijn jullie?"

Brownie boog zich voorover en schudde haar broertje bemoedigend bij zijn schouder. „Dunk, ze zijn ons aan het zoeken. Ze zijn hier heel dicht bij. We hoorden stemmen."

Daar klonken de stemmen weer. Het waren zware tonen, waaruit ze geen woorden konden opmaken. Angstig riep Brownie: „Ze lopen de andere kant uit. Ik hoor het geluid wegsterven. O, Tom, ze hebben je niet gehoord!"

„Vooruit, vlug!" schreeuwde Dunk opeens. Hij sprong op en begon zo vlug hij kon door de gang te rennen. Brownie en Tom renden achter hem aan. Als de hulpploeg maar in hun buurt bleef!

Het geblaf van een hond klonk nu duidelijk. De gang maakte een scherpe bocht en het drietal stond voor een kleine grot, waarin water glinsterde. Opeens was het geblaf bijna oorverdovend.

„Waar zijn ze dan? Waar is de reddingsploeg?" jammerde Brownie. Tom greep haar bij de arm en hij wees naar het midden van het meertje. Het water bewoog daar hevig en er kwam stoom af, alsof het kokend heet was. Hevig geschrokken deden ze een stap terug, zodat ze weer in de gang stonden. Nu hoorden ze nogmaals de stemmen. Het geluid kwam uit het meertje!

Toen begon het water voor hun verbaasde ogen uit het meertje weg te lopen. Het leek precies een badkuip, waaruit de stop was getrokken. Met een hard, gorgelend geluid verdween tenslotte het laatste water. Er bleef een dikke, glimmende modderlaag op de bodem van de grot achter.

Tom was zo woedend en teleurgesteld, dat hij op het punt stond de stormlamp tegen de grond te smijten.

„Er was geen mens om ons te zoeken," riep hij uit. „En er was ook geen hond. Het was gewoon het geluid van

„Vooruit, jò, probeer je niet groot te houden!"

Het touw had de bodem bereikt.

het water, dat uit de grot wegliep."

„Dit is natuurlijk ook zo'n grot met hevelwerking," zuchtte Brownie teleurgesteld. „Als we hier lang genoeg moeten blijven, zullen we hem na verloop van tijd wel weer vol zien lopen. Arme Dunk, je kijkt zo teleurgesteld."

„Ik weet me geen raad meer van de honger," bekende Dunk.

„Denk je dat we naar de andere kant kunnen lopen, Tom?" vroeg Brownie. „Of zou het gevaarlijk zijn?"

Tom schudde het hoofd. „Ach nee, er zal wel geen gevaar bij zijn. We zouden alleen in de modder kunnen uitglibberen."

Voorzichtig liepen ze langs de muren van de grot, zo ver mogelijk wegblijvend van de „waterafvoerpijp". Heel in de diepte hoorden ze het water ruisen. Ze gingen verder en verder: tweehonderd, driehonderd meter. Er verschenen weer druipsteenkegels, die een bleke, rozige gloed hadden. Steeds groter en dikker werd de druipsteenformatie; de kleur verdiepte zich tot donkerrood. Het plafond werd hoger en hoger. Hoe hoog wisten ze niet, want het lamplicht kon het plafond niet meer bereiken.

„Het is zo vreemd," zei Brownie, „maar het lijkt net of ik alles beter ga onderscheiden. Waarschijnlijk is het een vorm van vermoeidheid."

„Het komt in elk geval niet door de lamp," antwoordde Tom. „Het licht wordt met de minuut zwakker. Ik vrees dat hij bijna leeg is."

„Ik ben het met Brownie eens dat het niet meer zo aardedonker is," zei Dunk verwonderd.

Hijgend bleef Brownie staan. „Nee," fluisterde ze, „nee, het kan niet. Ik moet het me verbeelden. Maar het is net alsof ik daar in de verte licht zie. Een bleek licht."

„Verbeelding, meisje. De schaduwen maken je in de war."

Brownie hield haar handen als kleppen naast haar ogen, zodat ze geen last had van het licht van de lantaarn. Nogmaals keek ze in de verte, waar ze het vage licht gezien meende te hebben. Ja, ze zag het weer.

„Zien jullie dan niets? Dunk, zeg eens wat! Zie je niets daar recht voor je uit?"

Dunk geeuwde. Hij was bijna staande in slaap gevallen. Medelijdend hees Tom hem weer op zijn rug. Brownie merkte het niet eens. Ze wist zeker dat ze licht zag en dat het niet de lamp was van iemand die hen kwam zoeken. Daarvoor was het licht te vormloos en te zwak. Snel deed ze Toms zaklantaarn aan en begon te rennen. „Ik zie het, ik zie het," schreeuwde ze, „ik zie daglicht!"

Zo snel hij kon liep Tom achter Brownie aan. Dunk schudde op zijn rug van de ene kant naar de andere. Hij begon te kreunen alsof hij een nachtmerrie had.

Het zwakke licht, dat Brownie in de verte had gezien, werd steeds duidelijker. Het kwam uit een hoek van de grot, heel dicht bij de grond. Nu bereikte het drietal een laag gewelf met tal van puntige uitsteeksels. Met enige moeite wrongen zij zich hierdoorheen. En toen. . . ze moesten hun ogen dichtknijpen. Het daglicht, dat ze nu hadden bereikt, was ondraaglijk.

Tegelijkertijd klonk er ergens boven hen een opgewonden kreet. „Meneer Mackenzie, daar zijn ze!"

„Meneer Mackenzie?" mompelde Dunk verbijsterd. „Vader? Is vader hier?" Hij sloeg zijn handen voor zijn ogen en gluurde voorzichtig door de spleetjes tussen zijn vingers. Nu zag hij dat ze nog niet eens in het volle daglicht waren. Ze zaten op de bodem van een diepe kuil.

Brownie kneep haar ogen dicht en gluurde door haar ooghare omhoog. Daar zag ze drie, vier, vijf hoofden over de rand naar beneden kijken. Giechelend zei ze: „Tom, daar heb je je grootmoeder!"

Als een slang kronkelde een touw naar beneden. Dunk, die nu weer enigszins aan het licht gewend was, keek om zich heen. En toen zag hij het: naast zijn voeten lagen wat uitgebleekte beenderen. „Alle mensen," fluisterde hij, „dit is de kuil, waarin ik toen ben gevallen!"

„Is alles in orde met jullie, kinderen?" Het was de stem van meneer Hepple.

„Gelukkig wel," riep Tom. „Tjonge, wat ben ik blij jullie te zien!"

Streng riep zijn grootmoeder naar beneden: „Tom, je moest je schamen! Het is geen manier om zo maar weg te gaan zonder een boodschap voor mij achter te laten. Ik wist me geen raad van angst."

„Het spijt me, grootmoeder," zei Tom en hij gaf zijn vrienden een knipoogje. „Het was mijn plan maar een uurtje weg te blijven. Het is door omstandigheden buiten mijn schuld wat later geworden."

„Ben jij het echt, vader?" vroeg Brownie verwonderd.

„Laten we even wachten met praten, Brownie, tot jullie allemaal uit die kuil zijn, hè?"

Het touw had nu de bodem bereikt. Met trillende handen van moeheid hielpen Brownie en Tom Dunk zijn been in de lus van het touw steken.

„Denk erom dat je je stevig vasthoudt, Dunk," waarschuwde Tom. „Hoor je me? Ik zeg: houd je stevig vast!"

Langzaam ging Dunk met het touw omhoog. Iedereen stak zijn handen uit om hem te pakken. Brownie hoorde Chicken vrolijk blaffen. Ze glimlachte: „Chicken! Ik was zo bang dat ze hem niet zouden vinden en dat hij zou verhongeren."

Daar kwam het touw weer aan. Dankbaar greep Brownie het beet. Daar ging ook zij omhoog. Even later lag ze in haar vaders armen.

„Ik begrijp niet dat ik je durf te omhelzen," zei meneer Mackenzie lachend. „Wat zie je er uit! Gewoon te vies om beet te pakken."

„Hoe is dat nu mogelijk?" zei Brownie spottend.

Grootmoeder Te Taniwha kwam naar Brownie toe. „Kom maar gauw met me mee, kind. Ik zal wel zorgen dat het leed vlug geleden is. Ik heb lekkere bouillon en. . ."

„Mag ik eerst even om me heen kijken?"

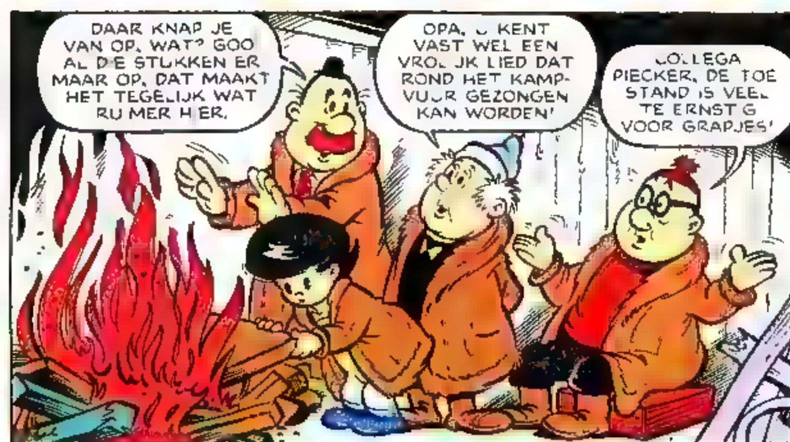
WORDT VERVOLGD

DINKIE door CAROL VOGES

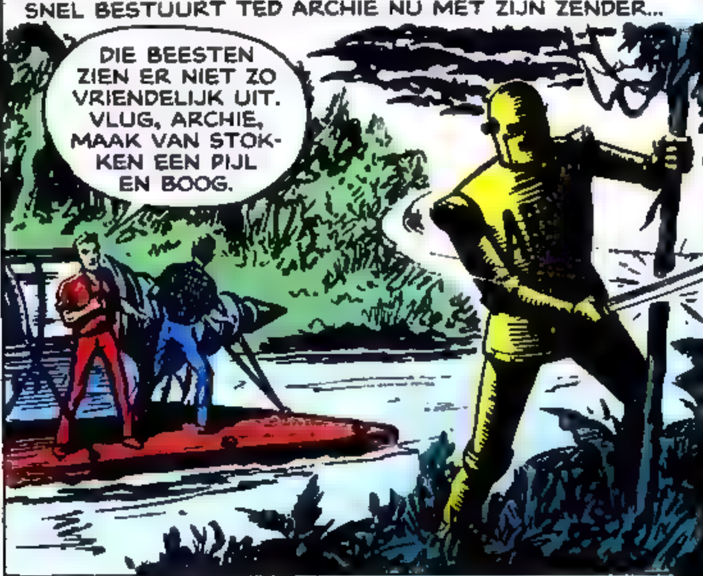

DE MAN VAN STAAL

SNEL BESTUURT TED ARCHIE NU MET ZIJN ZENDER...
DIE BEESTEN ZIEN ER NIET ZO VRIENDELIJK UIT. VLUG, ARCHIE, MAAK VAN STOKKEN EEN PIJL EN BOOG.

DAN GEBEURT ER IETS ONGELOFELIJKS. ALLE VLEERMUIZEN SCHIJNEN SAMEN TE SMELTEN TOT ÉÉN GEWELDIG MONSTER...
IK KAN MIJN OGEN NIET GELOVEN! DAT BESTAAT NIET. ZE VORMEN MET ZIJN ALLEN ÉÉN GEWELDIGE VLEERMUIS!
RICHT, ARCHIE! EN NU SCHIETEN! VLUG ALSJEBLIEFT!

DAT BEEST IS ZO GROOT ALS EEN BOMMENWERPER!
ARCHIE SCHIET DWARS DOOR HEM HEEN, MAAR ER GEBEURT NIETS!

DUIKEN, KEN! NEE, ARCHIE, JIJ NIET! JIJ MOET ONS BESCHERMEN!
ZELFS ARCHIE IS BANG, TED!

DAN KLINKT HET GELUID VAN EEN GIERENDE STORM...
HET BEEST VERSLINDT, GELOOF IK, ONS VLOT!
IK ZIE NIETS. HET IS DONKER ALS DE NACHT!

ALS HET MONSTER VOORBIJ IS, BEVEN TED EN KEN OVER HUN HELE LICHAAM...
GIMLET WEG! GIMLET WEG!
DAT SCHEELDE EEN HAARTJE, MAAR WE LEVEN NOG!...
HET MONSTER IS WEG EN ER IS NIETS GEBEURD!

NU PAS BEGRIJPEN TED EN KEN WAT ER GEBEURD IS...
ARCHIE HEEFT GELIJK! OP EEN OF ANDERE MANIER HEEFT HET BEEST DE GIMLET MEEGENOMEN.
DAT IS VERSCHRIKKELIJK! MAAR HOE DAN OOK, WE MOETEN DE GIMLET TERUG ZIEN TE KRIJGEN...

ARCHIE BOOMT HET VLOT IN DE RICHTING WAARIN DE VLEERMUIS IS VERDWENEN.
MET DE GIMLET KAN MEN ZICH ONDERGRONDS VERPLAATSEN. HIJ MAG NIET IN VERKEERDE HANDEN VALLEN.
TOE DAN, ARCHIE! SNELLER!

EVEN VERDEROP HADDEN DE VLEERMUIZEN AL EERDER EEN INDIAANS DORP OVERVALLEN.
DE VLEERMUIZEN HEBBEN ALLES MEEGENOMEN, ONZE HUTTEN, ONZE VOORRADEN EN ONZE KANO'S!...
MOGE DE DUISTERE MACHT DIE HEN LEIDT, TEN ONDER GAAN!

PLOTSELING...
KIJK, EEN GLIMMENDE REUS, EEN DUIVEL! DAT IS DE LEIDER VAN DE VLEERMUIZEN, DIE ONS NU KOMT BESPOTTEN.
DOOD HEM!

DE INDIANEN ZIEN ARCHIE VOOR EEN DUIVEL AAN!...
DOOD DIE DUIVELSE GEEST, DIE VERZWELGENDE VLEERMUIZEN OVER ONS ZENDT!
PAS OP, KEN! NOG MEER MOEILIJKHEDEN!

GIFTIGE PIJLEN VLIEGEN IN HET ROND...

GOED ZO, ARCHIE! ZET HET VLOT OVEREIND ALS EEN SCHILD.

EEN SCHRAMMETJE VAN ZO'N PIJL EN JE BENT ER GEWEEST, TED.

PLOTSELING KOMT HET WATER OVERAL IN BEROERING.

KROKODILLEN! WE ZITTEN TUSSEN TWEE VUREN, TED!

NEE TOCH! ARCHIE KAN NIET ALLES TEGELIJK!

WE HEBBEN NOG MAAR ÉÉN KANS. DIE REUZENVLEERMUIZEN HEBBEN HUN DORP VERZWOLGEN. DAT HOORDE IK DE MEDICIJNMAN ZEGGEN. IK LAAT ARCHIE SPREKEN.

JA, WE MOETEN ALLES PROBEREN.

ARCHIES LUIDSPREKER KLINKT ALS DE DONDER...

NIET MEER SCHIETEN! IK, ARCHIE, DE MAN VAN STAAL, ZAL JULLIE DORP HERBOUWEN! MAAR STA MIJ EN MIJN DIENAREN TOE AAN LAND TE GAAN!

AI, MIJN OREN DOEN PIJN!

TED EN KEN HEBBEN GEEN TIJD OM OP ANTWOORD TE WACHTEN...

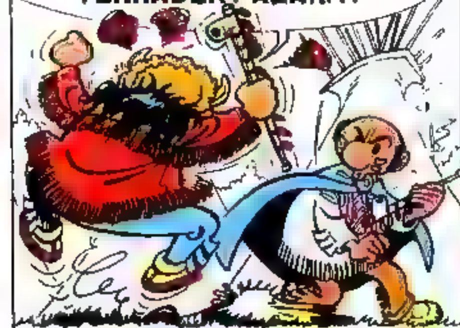
DE KROKODILLEN ZIJN VLAKBIJ. DUW ONS AAN LAND, ARCHIE!

ALS DIE LUI WEER SCHIETEN, ZIJN WE ER GEWEEST!

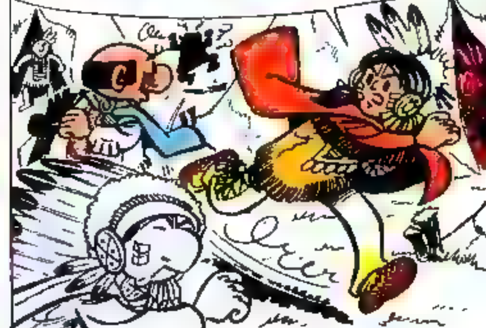
DAT RISICO MOETEN WE NEMEN! VOORTMAKEN, ARCHIE!

SCHURKEN IN

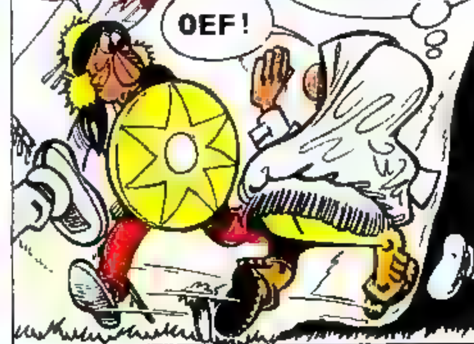

IK HERKEN JOU! JE HEBT JE SNOR WEL AFGESCHOREN, MAAR IK HERKEN JE TOCH, BLANKE HOND!
VERRADER! ALARM!

ALARM!
A....
GLUP!

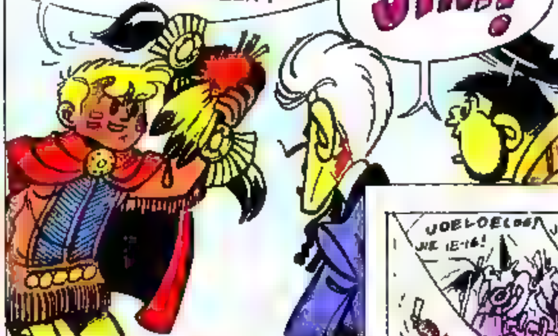

VLUG, NAAR DE GEVANGENEN! ALLES LIJKT WEL VERLOREN, MAAR WE KUNNEN ZE NIET ZONDER MEER IN DE STEEK LATEN.

ALARM! TE WAPEN!
AI, WE HADDEN NIET OP BEWAKERS GEREKEND!
NIET DOEN OF JE NEUS BLOEDT.

HET DORP WORDT AANGEVALLEN. HET OPPERHOOFD ROEPT ALLE KRIJGERS BIJ ELKAAR. HAAST JE! WIJ HEBBEN DE OPDRACHT DE WACHT OVER TE NEMEN.
!

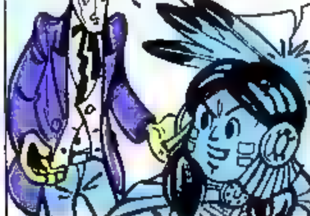

OEF!
WAT ZAL DÁT SCHEEF UITPAKKEN!

WEES NIET BANG. WE KOMEN JULLIE BEVRIJDEN!
JE GRAPJES ZIJN HOOGST ONGEPAST, WILDE!

DE WILDE MAN GROET U! MAAR LATEN WE OPSCHIETEN, WE HEBBEN GEEN TIJD TE VERLIEZEN!
JIM!

WAT!? JULLIE HEBT JE LEVEN OP HET SPEL GEZET OM ONS, GEBOEFTE IN JULLIE OGEN, TE BEVRIJDEN?

JA, WE ZIJN HELAAS ZO STOM GEWEEST.
JA... NOG EVEN... JA...
SKRATSJ
SKRATSJ

JIM... IK... WIJ...
BEWAAR JE COMPLIMENTEN VOOR LATER, OUWE JONGEN. NU WACHTEN ONS DE COMPLIMENTEN VAN DE GARATWA'S.

JOELOELOE!
JAJAJA!
JAK JAK JAK!
TE LAAT!
OEF!
JALALA!
AJAJAJA!
OEIOEIOEIOE!
JEAAAAH!
JOELOELOE!
KOING KOING!
26

GEVAAR

Jim, Heppy en Zittende Kat dringen verkleed als Vasha-o's het dorp van de Garatwa's binnen, zogenaamd om te onderhandelen. Ze hebben daar de vier schurken ontdekt, maar plots valt Heppy's pruik af...

wie puzzelt er mee?

KRUISWOORDPUZZEL

Oplossingen van de puzzels uit ons vorig nummer

Kruiswoordpuzzel

S N E R T R I E
T R A K R O O N
R O T S L U S G
A L S L E P E L
N M R E U S I K
D R I E T V L O
R A M M E L A A R
J A A P R I T A
E M M E R E M A
P L E I D S E L

Verborgen Zoogdieren

ELAND (Engeland) - DOLFIJN (dol, fijn) - STIER (eerst Ierland) - PAARD (paar dagen) - HINDE (toch in de) - HOND (lach onderdrukken) - MOL (hem olijk) - LAM (wel amper) - RENDIER (kinderen, die riepen) - BEER (heb eerlijk) - ZEBRA (ze braaf) - EZEL (ze zelf) - PANTER (span terug) - DAS - ZEEKOE (zee koel) - HAAS (haast) - LUIAARD - NEUSHOORN (neus, hoor. Nu).

Woordenketting

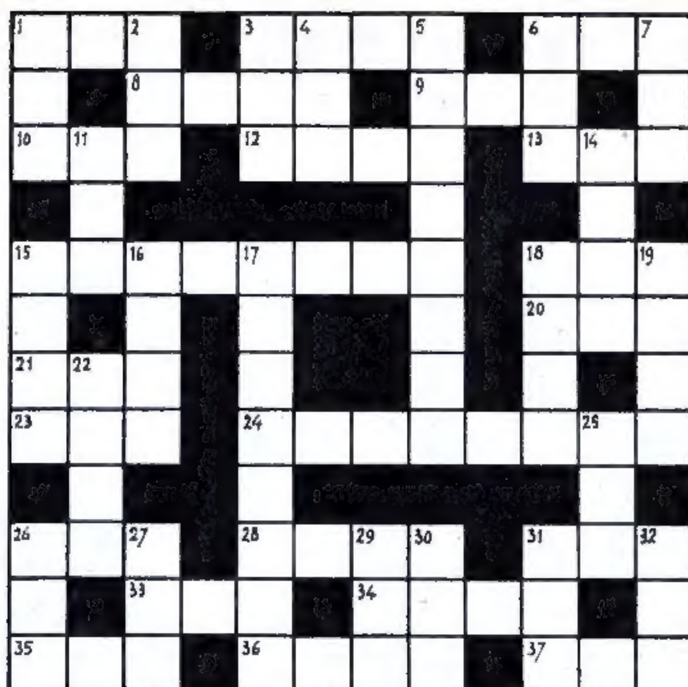
DEUR - POST - TREIN - ROOF - LUST - HOF - STEDE - BOUW - LAND - HUIS

Horizontaal:

1 Mond van een dier
3 Zeven dagen
6 Rekenkundige opgave
8 Voorzetsel
9 Zoogdier
10 Beenbekleding
12 Stekelig diertje
13 Gladde vis
15 Iemand zijn slecht gedrag voorhouden
18 Lagere Technische School (afk.)
20 Nachtvogel
21 Mannelijk schaap
23 Hoofdbedekking
24 Gelijkzijdige vierhoek met rechte hoeken
26 Lofdicht
28 Voldoende gekookt
31 100 gram
33 Ontkenning
34 Vliegelachtig
35 Stekend insekt
36 Onverschillig; traag
37 Bergweide

Verticaal:

1 Woud
2 Iemand die het koken als beroep heeft
3 Onheil; smart
4 In hoge mate
5 Dagwijzer
6 Graafwerktuig
7 In de grond levend zoogdier
11 Noors geldstukje
14 Tegen
15 Eetgerei
16 Groot ongeluk
17 Zuidafrikaanse naam voor gier
18 Maan (Latijn)
19 Kasteel
22 Karakter
25 Kloosterzuster
26 De broer van een van de ouders
27 Griezelig; nauw
29 Zwemvogel uit de poolstreken
30 Paard
31 Grootvader
32 Vistuig

TOEVOEGPUZZEL

BO—EM
BR—ES
ZO—DE
ST—OM
BE—TE
WR—AK
PR—IK
TO—EN
KR—IS
GE—EL

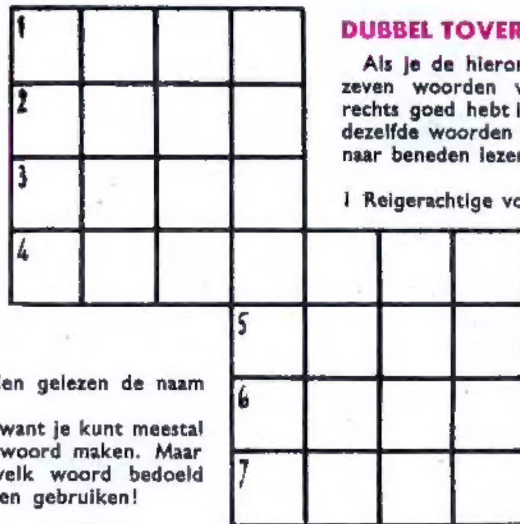
Je ziet hier een rijtje woorden van vier letters staan. De opgave is nu, dat je van al deze woorden andere maakt door er in het midden één letter aan toe te voegen. Het worden dus allemaal woorden van vijf letters. De middelste letters vormen van boven naar beneden gelezen de naam van een voorwereldlijk monster.

Omschrijvingen heb je niet nodig, want je kunt meestal maar op één manier een ander goed woord maken. Maar dan moet je zelf maar eens zien, welk woord bedoeld wordt. Alleen zelfstandige naamwoorden gebruiken!

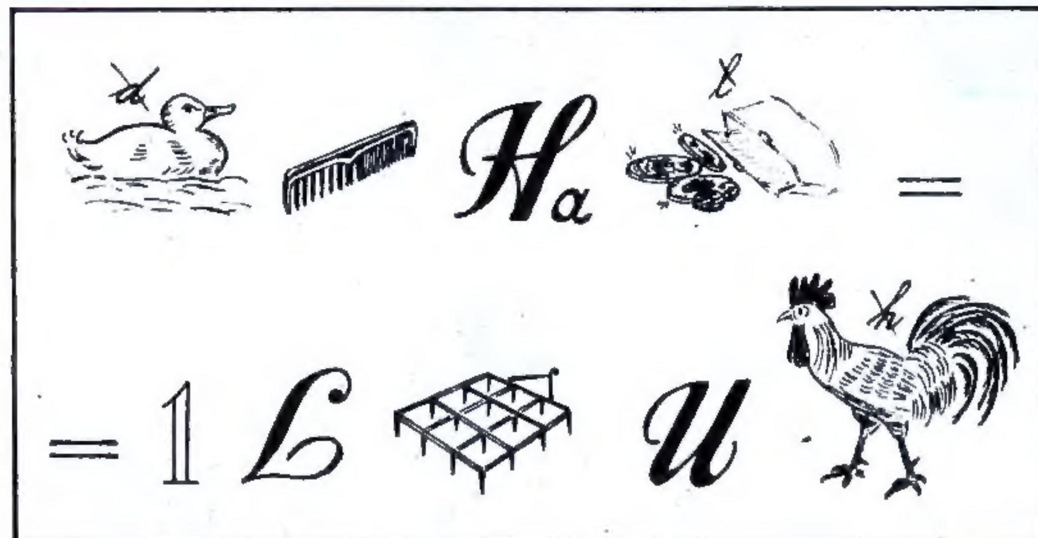
DUBBEL TOVERVIERKANT

Als je de hieronder gevraagde zeven woorden van links naar rechts goed hebt ingevuld, kun je dezelfde woorden ook van boven naar beneden lezen.

1 Reigerachtige vogel
2 Ten naaste bij
3 Vloeistof waarmee men schrijft
4 Glanzende katoenen stof (7 letters)
5 Romeinse keizer
6 Bijgevolg; derhalve (Latijn)
7 Opschik

REBUS

VERSCHUIFPUZZEL

BR	KO	AH
LB	OC	DH
NL	PE	ES
NM	US	PT
DP	ER	RS
LO	ON	SE
WA	AD	LIJ
RO	AR	DE
OT	OS	RI
KR	VI	IJS

In deze drie rijen van twee letters zijn vijf belangrijke Europese steden verborgen. Je kunt ze vinden door de rijen net zo lang op en neer te schuiven tot je de namen, als je even goed kijkt, achter elkaar kunt oplezen.

RAADSEL

Het is een heel klein woordje, twee letters heeft het maar;
Zet je een M ervoor, dan is het vreemd of raar,
Met D is het met het woordje berg verbonden,
Met V moet je voorzichtig zijn, je kunt je licht verwonden,
Met W moet je wel zorgen niet in de sloot te raken,
Met B kun je er iets voor sport en spel van maken.

VISITEKAARTJE

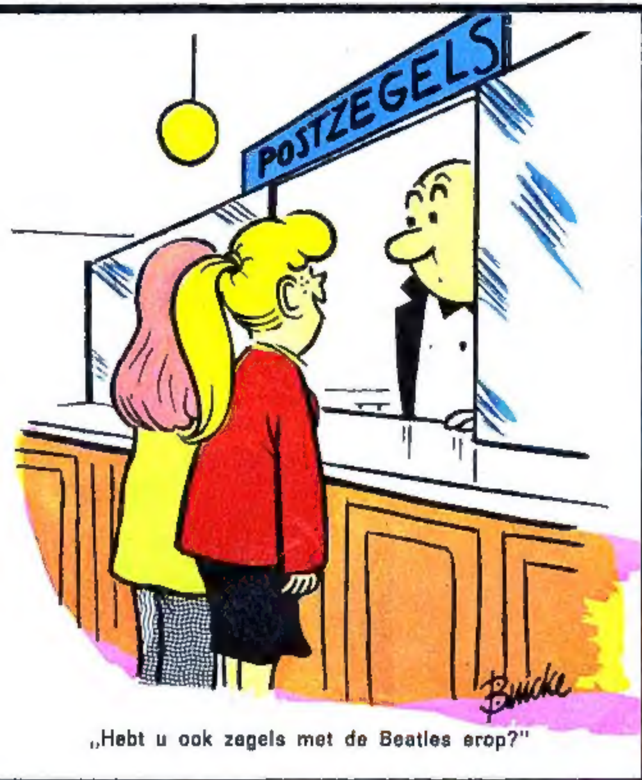
T. FIGET
ARLES
Welk beroep heeft deze meneer?

EVEN LACHEN

„Ik wil de man spreken die het weerbericht heeft opgesteld!"

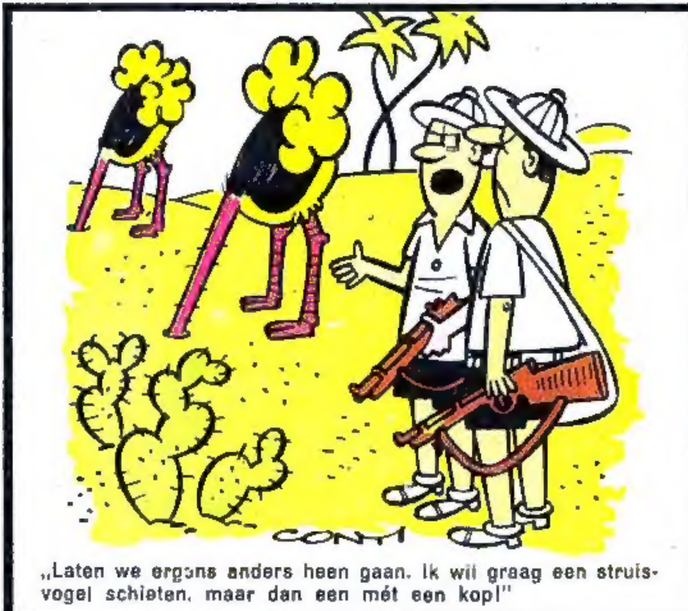

„Hebt u ook zegels met de Beatles erop?"

„Ho, stop! Ik moet er helemaal niet uit!"

„Laten we ergens anders heen gaan. Ik wil graag een struisvogel schieten, maar dan een mét een kop!"

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Abonnementsprijs: 30 cent. f 3.90 per kwartaal (13 nrs.). Losse nummers: 40 cent.
Verdeler voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij. Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger